

16

1773, 3.

ORDINARIUS
SENIOR ET RELIQVI DOCTORES

FACVLTATIS IVRIDICAE LIPSIENSIS

INAVGVRATIONEM

AVDITORI PETRINI

NOVITER EXSTRVCTI

D. XXIII SEPTEMBR. A. C. MDCCLXXIII.

G E L E B R A N D A M

SIMVLQVE

SVMPOS IN VTROQVE IVRE HONORES

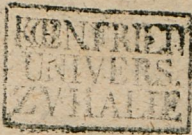
DOCTISSIMO CANDIDATO

IOANNI FRIDERICO CLEEMANNO

TRIBVENDOS

INDICVNT.

de collectione negotium

P. 297

Doctrina de bonorum collatione, eximio illo Praetoris beneficio, quod, uti cuncta iuris ciuiliis supplementa, ab eo profecta, summa aequitate nittur, multis dubiis inuoluta est. Nec minima con-
trouersia circa collationem nepotum ventilatur. Eo enim casu, quo nepotes, paterna hereditate abstinentes, auo succedunt, dubium nascitur, *an ad ea, quae pater, aut mater, praedefuncta, ab auo acceperunt, conferenda, sint obligati?* Quae quidem quaestio a multis Dd. affirmatur, qui statuunt, nepotes ea conferre, quae pater accepit, licet paternae hereditati renunciarint. BRUNNEM. ad l. fin. C. unde liberi. n. 6. CARPZ. P. III. Const. XI. d. 33. BERGER. Oec. Iur. L. II. T. 4. §. 51. n. I. WERNHER. P. VI. obs. 499. et 500. Quorum ratio in eo versatur, quod nepotes ad successionem aui non nisi per ius repraesentationis, ut vocant, peruenire possint, et sic, cum patrem repraesentent, ex aui hereditate plus ad eos peruenire nequeat, quam ipse pater, si adhuc in uiuis esset, habiturus sit, argumento e l. 10. et l. 149. D. d. Reg. Iur. ducto, cum secundum naturam sit, incommoda cuiusque rei eum sequi, quem sequuntur commoda. Et haec quidem rationes ita sunt comparatae, ut magnam aequitatis speciem prae se ferre videantur.

Sed nec minoris ponderis sunt argumenta, quibus contraria defenditur sententia. Certum enim est, nepotem ad auitam hereditatem non beneficio patris, sed iure quodam proprio, vocari. Ipsum enim, licet patris post mortem aui defuncti heredem se neget, nihilominus per bonorum possessionem ad aui hereditatem peruenire, expressis verbis sancitur l. 7. §. l. 3. C. vnde liberi. In qua posteriori lege casus ponitur, vbi defunctus pater, haud exheredatus, auum superuixit, sicque ad eum hereditas deuoluta videbatur, hinc merito dubitari potuisset, nepoti aliam viam ad successionem aui patere, quam per hereditatem patris, vt, si huius heredem se esse neget, eo ipso et auitae successionem, per patrem delatae, renunciare videatur. Nihilominus tamen Constantinus, et hoc casu, quia pater se nondum immiscuerat hereditati, Cuiac. L. 4. obs. 16. nepoti per bonorum possessionem succurrendum esse ait, certissimo indicio, nepotem ius succedendi in aui defuncti bona minime patri, sed cognationis vinculo, quod etiam, non existente amplius patre, perdurat, debere. Verum quidem est, patrem, cum ab auo dotem, donationem propter nuptias, aut alias res, collationi subiectas, acciperet, tacite se obligasse, ad eas in futura successionem conferendas, nec dubitandum, quin haec obligatio eum, eiusque heredes, teneat, quando eueniente casu ad successionem aui accedere velint. Sed ratio deesse videtur, cur, praeter naturam personalis obligationis, eam Filium eiusque heredes egerdi, atque tertium, pro quo nepos, qui paternae hereditati renunciauit, est habendus, obstringere statuamus. Nepos enim nec ex propria persona obligatur, qui ab auo nihil accepit, nec ex persona patris, cuius hereditate abstinuit, cuius itaque facta ab eo haud praestanda sunt. Qua propter nepotem, qui patris heres non est, ad solutionem aeris alieni, ab illo contracti, haud teneri, dubio caret, et ad aui hereditatem nepotem accedere, licet pater

—

V

pater eidem renunciauerit, concedunt. CARPZ. P. II. C. 35. d. 12. STRYK. d. Success. ab intest. diff. 8. cap. 10. §. 76. 79. BERGER Oec. Iur. L. II. T. IV. th. 37. n. 4. th. 48. n. 10. L. II. R. 249. quod fieri non possit, nisi proprio iure nepotes auo succederent.

Obstare quidem nostrae sententiae videntur verba Nouellae CXVIII. Cap. I. vbi Imperator disponit, *nepotes tantam de hereditate morientis accipere debere partem, quantieunque sint, quantam eorum parens, si viueret, habuisset.* Hinc BERGERVS distinctione vitur, atque nepotes auo succedere asserit, partim iure proprio, quod ad extraneos, partim iure repraesentationis, quod ad coheredes, indeque obligationem, ad conferenda ea, quae parentes acceperunt, deducere vult. Sed ius repraesentationis, quo nepotes vtuntur, vltra intentionem Imperatoris extendi nequit. Quod enim dixit in laudata Nouella, nepotes tantam solummodo partem consequi debere, quantam eorum parens, si viueret, habuisset, id modo indicare voluit, nepotibus, licet pluribus, ex filio prognatis, non nisi portionem virilem constitui; v. c. vt alter filius, qui adhuc in viuis est, partem dimidiam hereditatis habeat, ex altero filio duo pluresue nepotes alteram dimidiam. §. 6. I. d. hered. quae ab intest. defer. quod a verbis Nouellae, *quantieunque sint*, satis liquet. Iam vero dici nequit, nepotes, licet collationis onere haud grauentur, maiorem partem hereditatis consequi, ac eorum parenti competeret. Est enim eadem quota, triens, etc. De eo vero casu, an hereditas per collationem eorum, quae pater viuis accepit, sit augenda, portio vero nepotum minuenda, Imperator, dum hanc legem conderet, plane non cogitauit, sed hanc quaestionem intactam reliquit. Huius ergo decisio ex aliis iuris principiis petenda, et secundum ea, quae supra monuimus, dicendum videtur, obligationem illam personalem, quam iniit filius, dum

a 3

pater-

paternis beneficiis locupletari se passus est, sua natura eum, eiusque heredem, solummodo obstringere, ad nepotem vero, qui eius quidem locum, sed proprio tamen iure, occupat, proferri non posse. Prouocant quidem ad generalia ista, supra adducta, naturalis rationis praecepta, quae et in iure nostro repetita leguntur, scilicet, „*Secundum naturam esse, incommoda cuiusque rei eum sequi, quem sequuntur commoda, et, ex qua persona quis lucrum capit, eius quoque factum illum praestare debere.*“, l. 10. l. 149. D. d. reg. iur. Sed merito negamus, has iuris regulas hic locum sibi vindicare, et illud collationis onus eiusmodi incommodum esse, quod portioni hereditariae semper cohaereat, eamque ipso iure minuat, et ad tertium quoque, qui proprio iure in locum filii succedit, transeat, haud concedimus, nec magis damus, nepotem ius succedendi in uitam hereditatem patris beneficio nancisci, quippe cui hoc ius nec a reluctante patre interuerti potest, cum illi, et exheredato patre, tabulas aui impugnare, sicque proprio iure succedere, permixtum sit. l. 4. C. d. lib. praeter. Nouell. CXV. Cap. 3. Hae sunt fere rationes, quibus, Ordini nostro ab antiquo se probauit sententia, nepotem, qui renunciauit paternae hereditati, repraesentare gradum patris, quoad succedendi modum, non quoad successionis onus. MENCKEN Pand. L. XXXVII. Tit. VI. §. 3. HOMMEL Rhapsod. obs. LV.

Sed mittamus hanc quaestionem, et ad aliam non minus controuersam transeamus:

Vtrum nepos, praedefunctae matris heres, a quo successurus, uniuersam dotem, quam mater accepit, an solum eam partem, quae ex hereditate materna, ad illum peruenit, conferre tenetur?

Casus vero hic erit: Filia dotem, a patre acceptam, in pecunia numerata, consistentem, marito intulit. Mortua deinde filia, relictis cum marito liberis, maritus, cui secundum ius

Saxo-

Saxonicum mobilis successio defunctae vxoris defertur, lucratur hanc dotem et liberis saltem de ea constituit legitimam. Hi itaque partem haud magnam bonorum defunctae matris capiunt. Quapropter merito quaerimus, an plus, quam acceperunt, in hereditatem avi conferre debeant?

CARPOVIVS quidem, qui nepotes, licet paternae hereditati renunciarint, nihilominus onere collationis grauandos existimat, tamen cum aliis hoc onus ad ea restringit, quae nepotes ex materna hereditate perceperunt. CARP. P. III. C. XI. d. 31. 32. Quae Sententia tam ex ipsa rei natura fluere, quam expressae legum dispositioni conuenire videri posset. Notum enim est, collationem ideo introductam esse, ne alter descenditium plus ex hereditate capiat, quam coheredes, et sic aequalitas, quam defunctus seruare voluisse praesumitur, turbetur. Iam vero hoc aequalitatis studium haud permittere videtur, vt aliquis plus in hereditatem conferat, quam ad eum peruenit. Cum itaque nepotes non vniuersam dotem, sed eius saltem partem lucrati sint, et hanc solam conferendam esse aiunt. Et ipsae leges heredem ab eorum collatione liberant, quae absque eius culpa perierunt. l. 2. §. 2. D. d. collat. Imo expressis verbis habetur: „Si id egit, ne acquireret, non venire in collationem; cum hic et sibi insidiatus sit.“ l. 1. §. 23. D. d. collat. Accedunt l. 1. §. 6. D. d. dot. collat. et Nou. XCVII. Cap. 6. vbi dispositum inuenimus, mulierem dotem, quam sine culpa perdidit, haud conferre. Quae quidem omnia causam nepotum optime defendere videntur. Si enim id, quod non est in bonis heredis, ab eo non confertur, imo nec hereditas, quam adire potuit, quam tamen omisit, ei imputatur, an ratio adsit, cur nepos plus, quam ex materna hereditate accepit, conferre teneatur, merito dubitari posset. Nec WERNERI responsio placet, qui, cum collationem nepotum, et paterna hereditate abstinentium, defenderet, laudatas l. 1. §. 23.

§. 23. et l. 2. §. 2. ideo huc non spectare contendit, quia partim de bonis, post mortem defuncti acquisitis, partim de collatione emancipatorum, agant. WERNHER. P. VI. obf. 500. Ad prius vero quod attinet, quid impedit, quo minus ratiocinio, a maiori ad minus ducto, ita argumentari liceat: Si heres ne ad eorum quidem collationem obligatus est, quae tempore mortis adfuerunt, licet postea perierunt, multo minus ad eorum collationem tenebitur, quae ante mortem defuncti iam in eius bonis non extiterunt. Ad alterum vero, negandum quidem non est, leges istas de antiqua collatione agere, ad quam emancipati, per bonorum possessionem cum suis successuri, obligati erant, quae quidem ab hodierna plane diuersa est, cum in illam omnia bona, nudique quaesita, in nostram vero, ea solum, quae a defuncti liberalitate profecta sunt, veniant. Quae ratio diuersitatis, cum maxima sit, facile nos induceret, vt semper, et tunc quoque, collationis onus locum sibi vindicare statueremus, quando res conferendae absque dolo perierint, nisi, principia ex priori collationis modo petita ad recentiore iure applicari, certum esset, et Imperator IUSTINIANVS non solum ipse ad legem Vlpiani prouocaret, d. Nou. XCVII. Cap. 6. sed et insuper, dum nouum aliquod in collationis materia introduceret, expressis verbis declararet, „*Quod omnia, quae prius de collationibus sancita sunt, in sua virtute manere debeant.*„ Nou. XVIII. Cap. 6. in fine.

Quae cum ita sint, sententia CARPZOVII, supra adducta, omni numero absoluta videri posset, nihilominus tamen ei accedere merito dubitamus. Eadem enim ratio, quae nos supra mouit, vt nepotes, parentum hereditate abstinentes, a conferendi onere immunes censeremus, nos impellit, vt eodem, cum matris hereditati se immiscuerint, eo grauandos asseramus. Deerat enim illo casu fundamentum obligationis, quo nepotes, proprio iure succedentes, ex facto parentis

tis

tis tenerentur. Hanc vero obligationis rationem in praesenti
 adesse satis intelligitur. Iam enim nepotes parentum perso-
 nam, non solum quoad modum successione, sed omni ex
 parte, referunt, eorumque heredes cum sint, ad facta quo-
 que illorum praestanda omnino obligantur. Cum itaque
 praedefuncta eorum mater, dotem accipiendo, partem au-
 tae hereditatis praecoccupauerit, seque secundum legum inten-
 tionem ad eam in futura successione conferendam ipso facto
 obstrinxerit, eiusmodi obligationes personales vero non so-
 lam personam accipientis, sed eius quoque heredes obli-
 gatos reddant, merito inferre nobis videtur, nepotes, ma-
 tris heredes, eius dotem non pro ea solum parte, quae ad
 eos peruenit, sed vniuersam, conferre debere. Illa enim
 obligationis, a matre initae, vis est, vt dos, quam a patre ac-
 cepit, partem eius hereditatis ipso iure minuat, cum dotis
 collatio, vt re ipsa fiat, non necesse sit, sed ea sicte, tanto
 minus capiendo, fieri possit. l. 5. C. d. collat. Nec mouent
 leges, pro contraria sententia supra allegatae. Licet enim con-
 cedamus, rem conferendam in regala tempore mortis in bo-
 nis conferentis existere debere, l. 1. §. 23. l. 2. §. 2. D. l. 6. C. d.
 collat. negamus tamen, has leges, quae de collatione filio-
 rum agunt, nepotes nostro casu a collationis onere liberare.
 Illi enim, tanquam heredes matris, cuius facta praestant, mi-
 nime conqueri possunt, dotem matris non superesse, cum
 integra in eius hereditate fuerit relicta, neque casus ex l. 1.
 §. 6. D. d. dot. collat. et Nouella XCVII. Cap. 6. supra alla-
 tus, quo mater dotem, ab auo acceptam, absque culpa perdi-
 dit, hic adest. Nec magis obstat, quod nomina ipso iure
 sint diuisa, et heredes solum pro ea parte, qua heredes sunt,
 ad praestanda facta defuncti obligentur. Haec enim regula
 vera est, quoties heres saltem pro sua parte hereditatis agit,
 tunc sane onera hereditatis saltem pro sua rata ferre tenetur,
 ipse-

ipseque contra eum, qui plus exigere vult, exceptione pluri-
 rium coheredum tutus est. In praesenti vero nepotes de-
 functam matrem non pro parte, sed in vniuersum, referunt,
 et totam hereditatis partem, quae ad eam, si in viuis esset,
 peruenisset, postulant. Hinc iure de ea deducuntur, quae
 mater iam antea, sub onere collationis ab auo accepit, et
 quae, vti supra monuimus, portionem ipso iure minuunt.
 Hic itaque effatum *VLPIANI* in l. 149. D. d. reg. iur. *ex qua
 persona quis lucrum capit, eius factum praestare debet*, merito
 applicatur. Praeterea expressis verbis in lege sancitum est:
*Si nepotes in locum filii successerunt, unam portionem iis conferri,
 sed et ipsi ita conferre debere, quasi omnes vnus essent.* *CELSVS*
 l. 7. D. de collat. Et *IUSTINIANVS* praecipit: *Tam filios et
 filias defunctae personae dotem, vel ante nuptias donationem, a pa-
 rentibus suis datam, conferre nepotibus, vel neptibus, defunctae
 personae: quam eosdem nepotes vel neptes patris suis et auunculis,
 amittis etiam, vel materteris, dotem, vel ante nuptias donationem patris
 sui, vel matris, quam pro eo vel ea mortua persona dedit, SIMI-
 LITER conferre.* l. 17. C. d. collat. Cum itaque in ista lege
 Imperator patruos collationis dotis, vel ante nuptias donatio-
 nis, oneret, eandemque collationem a nepotibus *similiter* fieri
 iubeat, ex natura correlatorum fluit, nepotibus non partem,
 sed, ad exemplum coheredum, vniuersam dotem, quam ma-
 ter accepit, imputandam esse, quoties renunciatio hereditatis
 maternae diuersitatis rationem, supra traditam, non inducat.

Alia controuersia inde nascitur, quod iure Saxonico Ge-
 rada materna filiabus in legitimam imputetur. Const. Elect.
 XI. P. III. *CARPZOVIVS* enim ad d. Const. d. 32. cum aliis eam
 defendit sententiam, neptes, si ex materna hereditate loco le-
 gitimae praeter geradam nihil acceperunt, ideo, quia in aui
 hereditate gerada cogitari non possit, ad eam conferendam
 haud esse obligatas. Sed nec ei sententiae, cui *CARPZOVIVS*
 in.

in supra cit. d. 31. subscripsit, quod scil. nepotes ad ea conferenda sint obligati, quae ex materna hereditate ad eos peruenerunt, huic posteriori asserto conuenire videtur. Res enim geradae aut a defuncto auo profectae sunt, & tunc iuris ratio vult, easdem conferri, cum omnia bona profectitia sint conferenda. Aut aliunde sunt quaesitae, et tamen eae locum dotis maternae sustinent, cum filiabus loco legitimae sint assignatae. Superesse enim censentur res permutatione commutatae, aut quarum aestimatio superest. a. l. 40. §. 1. D. d. her. pet. Qualitas vero rerum, quod scilicet, quando ad feminam perueniunt, pro Gerada habeantur, ius coheredum, ad exigendam earum collationem, euertere nequit. Alias quaelibet res pretiosiores, ad mundum muliebrem spectantes, quas pater filiae dedit, a collatione eximerentur, quod tamen nemo statuet. Nos autem nec hoc casu sententiam supra propositam deserimus. Filiae enim, matris heredes, eius facta, et quoad collationem, praesent, necesse ducimus, nullo habito respectu, siue pars hereditatis maternae, ad eas deuoluta, in vtensilibus, siue in aliis rebus, consistat.

Nec minus de eo quaeritur, an nepotes et ad collationem eorum, quae defunctus parens iure crediti ab auo acceperat, sint obstricti? Hic vero iterum diuersi casus sunt separandi. Illo enim, quo nepos hereditate paterna abstinuit, et ii Dd. qui illum tunc quoque ad collationem obligatum dicunt, hanc obligationem tamen ad solutionem nominum non extendunt, cum plane diuersum sit, bona, ab ascendentibus accepta, conferre, et aes alienum, quod pater ab auo contraxit, soluere. Ea enim, quae filius a patre sub collationis lege accepit, ei imputari nequeunt, nisi eius hereditati se misceat, quod adeo verum est, vt et dos promissa, a filia, quae paterna hereditate abstinuit,

finiuit, peti possit, eique tanquam aes alienum soluenda sit. l. ult. D. d. dot. collat. Cum e contrario pecunia, quam pater filio matuam dedit, ab eo, eiusue heredibus, semper sit soluenda, atque ab eo exigi possit, quamuis vel maxime hereditate creditoris abstineat, quia patri, non tanquam futurus heres, sed vt extraneus, debuit. Dicunt itaque Dd. ea solum conferenda esse, quae in bonis heredis sunt, non, quae in hereditate reperiantur, et nomina quidem esse in hereditate, non vero in bonis heredis. a. l. 49. D. d. verb. obl. l. 10. C. d. collat. Huber. Prael. ad Pand. L. 37. T. 6. pos. 5. Altero vero casu, quo nepos patris heres factus est, dubitari posset, vtrum integra debita, an saltem pro sua rata paternae hereditatis, ab eo soluenda sint. Et posterior sententia iterum in notissima illa iuris regula, quod nomina ipso iure sint diuisa, praesidium inuenire videtur, cui accedit, quod defunctus filius, eiusue heres, respectu aeris alieni, quod auo debetur, pro extraneis sint habendi. Sed re altius perpenſa, nec minus vniuersum debitum, quatenus portionem auitae hereditatis non excedit, a nepote, patris herede, soluendum esse, contendimus. Portio enim, quam nepos ex persona patris, cuius heres factus est, ex bonis aui petit, per compensationem debiti ipso iure imminuta est, ita, vt non, nisi deducto aere alieno, intelligatur, et nepos, cum iam non partem, sed vniuersam portionem paternam, postulet, nec praestationem one- ris, quod vniuersae rei inhaeret, detrectare poterit.

Sed

Sed nunc ad ea, quorum causa haec scripta sunt, properandum nobis est, nempe

INAVGVRATIONIS

AVDITORII PETRINI

SOLENNIA.

Cuius quidem auditorii fata, cum ego, Ordinarius, in Solemni oratione plenius sim expositurus, hic brevia saltim enarrabimus. A fundatione scilicet academiae nostrae, A. C. MCDIX. Ordo noster ambitu templi Thomani vsus est auditorio, quae res quidem causam dedit iuri private Facultati Iuridicae competenti, Programmata atque Dissertationes portis templorum, quae in hac vrbe sunt, publice affigendi. Post, sequenti Seculo, Anno MDXV. Collegium Petrinum, quod Facultas Philosophica antea possedit, a GEORGIO, Duce Saxoniae, maioribus nostris clementissime concessum, ac in illa ipsa area, qua restauratum iam illud conspiciamus, e regione castelli *Pleissenburgici* exstructum est. Cum vero belli tricennalis, vt vocant, tem-

pestatibus, anno potissimum MDCXXXVII.
 aedes istae dirutae essent, anno seculi eiusdem
 XLI. auditorium, in illam partem, quae ad vi-
 cum Petrinum sita, translatum est, quod quidem
 ex sequenti inscriptione, qua celeberrimus eius
 temporis Ordinarius, SIGISMUNDVS FIN-
 CKELTHAVS, illud ornavit, patebit:

COLLEGIUM PETRINUM ANNO 1641.

SOLO FAVENTE DEO:

DEO IVSTITIAE FONTI SACRVM AV-
 DITORIUM IVRIS CONSVLTORVM
 NOVVM, VETERE IN COLLEGIO HOC
 PETRINO, A FRIDERICO BELLICOSO
 ELECT. SAX. ANNO 1409. LIBERALI-
 BVS STVDIIS LIBERALITER CONCES-
 SO, A FACVLT. PHIL. ANNO 1456. NO-
 MINE PAEDAGOGII AD ANNOS FERE
 60. POSSESSO, A GEORGIO, DVCE SA-
 XONIAE, ANNO 1515 FACVLTATI IV-
 RIDICAE DONATO, ET NOMINE COL-
 LEGII IVRIDICI INSIGNITO, OLIM E

RE-

REGIONE CASTELLI PLEISSENBVRGI-
 CI SITO, PROH DOLOR! TEMPESTA-
 TE MILITARI ANNO 1637. VNA CVM
 AEDIBVS IMPOSITIS DISIECTO RV-
 DERATOQVE, IAM

FERDINANDO III. IN IMP. ROM.
 GERM.

ET

IOHANNE GEORGIO IN ELECTO-
 RATV SAX.

FASCES ET SCEPTRA TENENTIBVS,
 FACVLTA IVRIDICA EX AEDIBVS
 ANTERIORIBVS, HIS SOLIS SARTIS
 TECTISQVE CONSERVATIS, COLLE-
 GII IVRIDICI, COLLEGARVM, EIVS
 FISCI, IV. NATIONVM, ALIORVMQVE
 LARGITIONIBVS, SIGISMVNDI FIN-
 CKELTHAVS, IC. ORDINARIO, FABRI-
 CAM ORNATVMQVE DIRIGENTE, FE-
 LICITER HOC IN LOCO ANNO 1641.
 INSTAVRAVIT.

Et

Et hoc veteris Auditorii institutum tam felici fuit successu, vt, sicuti Academia nostra almae literarum matris nomen ab antiquo sibi iure vindicauerit, ita non minus foecunda haec iuris Scienticae Schola fuit doctissimis viris, qui omni tempore ex ea prodierunt, inter quos communium Germaniae Praeceptorum, imo Illustrissimorum, quibus successu temporis ipsa reipublicae salus concredita est, summa nomina hic referre liceret, nisi verecundia disvaderet. Id solum monendum videtur, numerasse Ordinem nostrum a primis academiae temporibus vsque ad annum MDCXLI. quo vetus, quod iam deseruimus, auditorium aedificatum est, viros CCII quos summis in vtroque iure honoribus ornaret. Ex eo vero tempore ad hunc vsque diem CCCL (ex quibus CLXXXIX Nostrates vt vocantur, seu ad Facultatem, CLXI autem extra Facultatem, qui anno huius Seculi vigesimo sexto creati coeperunt,) supremos doctoratus honores contulisse. Nunc quoniam area quaedam ad arcem Pleisenburgicam quondam pervenerat, indulgentia optimi Principis, Serenissimi FRIDERICI

CI AVGVSTI, Saxoniae Electoris, Domini nostri clementissimi, annuente, ea Collegio cum Iurisdictione comparata, emta et domus nova propriis nostris sumtibus aedificata. In cuius rei memoriam ego Ordinarius, D. CAROLVS FERDINANDVS HOMMEL, cui, ex decreto totius Collegii, comparandae areae et fabricae cura a collegis commissa, die xxiii Septembris proximo vota pro Serenissimi Electoris salute nuncupabo, Auditorium nouum dedicabo, atque simul boni ominis causa

CANDIDATO DOCTISSIMO
IOHANNI FRIDERICO
CLEEMANNO

Summos in vtroque iure honores conferam. Ego vero, D. AVGVSTVS FRIDERICVS SIGISMVNDVS GREEN, *Procancellarius*, cui hoc publicum Programma scribendi munus concreditum, hanc illi Collegii Praesidi, qui potissimum in acquirendo fundo curaque in aedificando eximie meritus est, potestatem contuli, huiusque Promotionis solennis more Collegii auctor factus sum.

Natus vero est Candidatus noster Chemnicii, Anno post Milite
 et septingentos, quinquagesimo, die VII Augusti, parentibus, IO-
 ANNE GODOFREDO, quondam ad aedes D. Iacobi eiusdem
 urbis Diacono, et CHRISTIANA DOROTHEA, GODOFRE-
 DI PLAENCKNERI, ibidem olim Diaconi sacra facientis, filia.
 Mater tertio anno, pater autem vix infantiae aetate, a Candidato su-
 perata, rebus humanis exenti sunt, quorum memoria, cultu pietatis
 suffulta, apud ipsum personat, nec unquam oblivioni mandabitur.
 Non deerat tamen, qui his optimis orbatum suae tutelae perquam
 commendatum haberet, et sollicita cum cura saluti eius prospiceret,
 avunculus de venerandus, TRAVGOTT PLAENCKNER, cui et
 propterea, et ob eam, qua adhuc nostrum prosequitur, animi pro-
 pensionem se quam plurimum debere, non potest non publico hoc mo-
 numento profiteri. Prima aetate usus est institutionibus STRII,
 HAASII et GNAVCKII, iam Doctoris Medicinae, et BOER-
 NERI. Deinde scholam patriam frequentavit, ubi HAGERVM
 atque IVNGERVVM in iis, quae ab humanitate nomen habent, lite-
 ris, nactus est duces. Horum, condigna laude praeditandorum,
 praeceptorum doctrina imbutus, Anno MDCCCLXVIII accessit no-
 stram Academiam, in cuius civitatem a BOEHMIO, tunc temporis
 Rectore Magnifico, receptus est. Ex quo tempore, philosophiae ad-
 discendae gratia, praeterquam, quod GELLERTVM, moralia do-
 centem, audiret, SETDLIZII praelectionibus interfuit. Adsegit
 etiam ERNESTI Seniori, antiquitates Romanas, et CLODIO,
 Salustium interpretanti. Postea vero, cum ad iuris studium animum
 adpelleret, HOMMELIANAS, nec non ZOLLERI, SEGERI,
 PLATNERI, SAMMETII, SCHOTTI, GEISLERI, APE-

LII, et *FRATRIS*, tunc temporis in hac alma ius profitentis, nunc Appellationum Consiliarii, scholas sectatus est. Praeunte laudato fratre Anno MDCCLXX DE RECIPROCA HEREDVM SVBSTITVTIONE disputationem instituit, annoque post, emenso studiosorum academicorum campo, cum ab Ordine nostro, superato examine, et specimine ex Actis iudicialibus confecto, Iuris Baccalaureus ac Notarius Publicus creatus esset, patriam rediit, ubi paullo post a Regimine Electorali numero eorum, quibus data potestas, causas orandi, insertus est. Cum vero ad altiora tenderet, hoc Anno Collegium nostrum adiit, et in riguroso examine, cum eo instituto, ita se praestitit, ut opinionem de eius in iuris scientia profectibus conceptam, haud minimam profecto, non dicam confirmaret, sed etiam superaret, ut, cum in utroque iure egregie versatus deprehenderetur, prae ceteris dignus visus sit, non modo cui iura doctoralia conferrentur, verum etiam qui primus in nostro instaurato Auditorio hac dignitate ornaretur. Explicaturus est ob eam causam die XXII. Septembris hora secunda pomeridiana in hoc ipso noviter exstructo Auditorio L. 7. C. AD LEGEM FALCID. illo vero inaugurali die, XXIII Septembris, me Ordinario, CAROLO FERDINANDO HOMMELIO, Praeside, Dissertationem, DE ADVENTV IVRIS CANONICI IN GERMANIA, ipse auctor, est defensurus. Quo feliciter peracto, supra memoratum in modum honores et reliqua iura Doctoris in utroque iure, excepta sola spe, ad sessionem et suffragium in Collegio nostro aspirandi, ei tribuentur.

EX OFFICINA BRITANNICA

His igitur solemnibus, VOS, RECTOR ACADEMIAE
MAGNIFICE, ILLUSTRISSIMI COMITES, GRAVISSIMI
VTRIVSQUE REIPUBLICAE PROCERES, GENEROSIS-
SIMI DENIQUE NOBILISSIMIQUE COMMILITONES,
vt frequentes adesse, eaque illustrare honorifica Vestra prae-
sentia et condecorare velit, observantissime rogamus.
Dabamus d. XIX. Sept. A. C. MDCCLXXIII.

LIPSIÆ,
EX OFFICINA BREITKOPFII.

ULB Halle

3

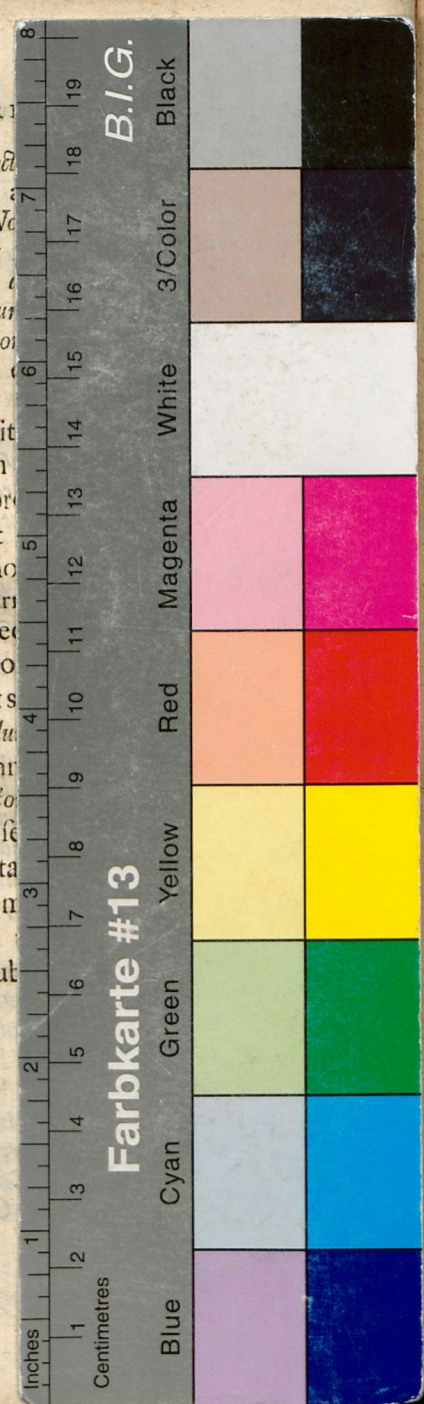
004 758 501

56

B.I.G.

Farbkarte #13

Centimetres

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

16
P. 297

1773, 3.

ORDINARIUS
SENIOR ET RELIQVI DOCTORES

FACVLTATIS IVRIDICAE LIPSIENSIS

INAUGVRATIONEM

AVDITORI PETRINI

NOVITER EXSTRVCTI

D. XXIII. SEPTEMBR. A. C. MDCCLXXIII.

CELEBRANDA

SIMVLQVE

SVM MOS IN VTROQVE IVRE HONORES

DOCTISSIMO CANDIDATO

IOANNI FRIDR. CLEEMANNO

TRIBVENDOS

INDICVNT.

de collectione nepotum

